

Onder één
dak

Onder één dak

Th.M. Coleman

Van Th.M. Coleman verscheen eerder:

ANDREAS

STOER

Columns op: www.thmcoleman.com

Schrijver: Th.M. Coleman

Coverontwerp: Tim Breek

Auteursfoto: Philip Breek

ISBN: 9789465010137

© Th.M. Coleman

Het was een gewone doordeweekse avond. Met zijn zessen rond de keukentafel, spaghetti op de borden, een gerecht dat alle vier de kinderen heerlijk vonden, dus geen geklaag of gemopper. Het was rumoerig aan tafel geweest tot het moment dat iedereen uitgegeten was en de kinderen wegstoven op weg naar hun telefoon, laptop of ander vertier. Huiswerk, vreesde hij, was niet de reden voor hun gehaaste aftocht.

Alleen Tessa was de klos, zij had opruimdienst. De borden met gouden randjes die zij in de vaatwasser gezet heeft worden er door Melanie meteen weer uitgehaald.

Richard bekijkt met gemengde gevoelens het licht afkeurende fronsen van zijn vrouw en de verontwaardigde reactie van zijn dochter.

‘Mam! Wat doe je?’ snauwt Tessa.

Hij pakt de ketel van het fornuis, schudt even om te voelen hoeveel water erin zit en vult dan de koffiemachine bij. Achter hem bekvechten Tessa en haar moeder door.

‘De gouden randjes,’ begint Melanie.

‘Jezus Mam. Pak dan de gewone borden, we aten spaghetti!’

Met haar knie gooit ze de deur van de vaatwasser dicht en maakt aanstalten de keuken uit te lopen. Melanie houdt haar tegens en knikt naar het halfvolle aanrecht.

Tessa’s blik gaat van de borden en de kristallen drinkglazen naar Melanie. Haar ogen worden groot en ze snuift met kracht wat lucht door haar neus om haar verontwaardiging te tonen. Ze doet nog een stap richting de deur.

‘Waarom kan jij nooit normaal doen? Ons avondeten is geen fotosessie. Zet gewoon een pan op tafel met zes lepels. Ik heb geen tijd. Huiswerk. Doe.’

En weg is ze. Richard kijkt haar geamuseerd na, één brok temperament, die jongste dochter van hem.

‘Doei,’ grinnikt hij.

‘Vind je het grappig?’ Melanie gaat met over elkaar geslagen armen voor hem staan met haar hoofd een beetje schuin. Richard haalt zijn schouders op.

‘Ze heeft gelijk.’

‘Welk deel?’

Hij denkt even na.

‘Alles,’ zegt hij dan.

Hij drukt op de knop en de koffiemachine begint een hels kabaal te maken.

‘Pan op tafel?’ roept Melanie boven het geluid van de malende bonen uit.

De machine zwijgt. Richard pakt zijn beker koffie en neemt een slok.

‘Over dat deel kunnen we misschien onderhandelen.’

Oh, niet leuk. Ze blijft hem chagrijnig aankijken.

‘Ik was die paar dingen wel op de hand af,’ zegt hij op verzoenende toon, ‘Tessa heeft wel een beetje gelijk. Waarom je mooiste servies of glazen op een gewone doordeweekse avond? Nergens voor nodig. De kinderen hebben huiswerk. Om beurten de vaatwasser vullen, prima. Maar de helft met de hand afwassen? Kom op zeg.’

Ze kijken elkaar aan. Haar blik is gepikeerd.

‘Ik probeer het alleen maar gezellig te maken. Voor jullie allemaal.’

Haar ogen dwalen door de keuken en blijven rusten op de verweesde vaat op het aanrecht. Hij vraagt zich af of het klopt wat ze zegt. Wil ze het gezellig maken of geniet ze simpelweg van een smaakvol gedekte tafel en vergeet daarbij voor het

gemak maar even wat voor extra werk het voor de opruimer van dienst oplevert.

Melanie haalt haar schouders op en loopt hoofdschuddend de keuken uit. Door de halfopen deur klinkt het geluid van een mitrailleur en het opgetogen gejuich van Tommy. Hij weet dat Melanie de PlayStation uit zal zetten en de televisie inschakelen en hij weet ook wat er gaat komen. Met gebogen hoofd en de ogen gesloten luistert Richard. Hij knikt. Boos geschreeuw van zijn jongste zoon en sussende woorden van Melanie. Hier heeft hij geen zin in. Hij loopt naar de keukendeur om hem snel dicht te doen, maar Tommy komt de keuken al instormen.

‘Pap, ik mocht toch op de PlayStation beneden.’

Richard zucht. Tja, wat kan hij zeggen? De jongen heeft gelijk. Tot het journaal van acht uur was de afspraak. Op zolder in de ruime kamer die hij deelt met zijn oudere broer Koen was Tommy waarschijnlijk nog niet welkom. Wat kan hij zeggen? Je moeder en ik hebben ruzie over het inruimen van de vaatwasser, dus het samen koffie drinken in de keuken wordt vandaag overgeslagen. Hij hoeft geen scheidsrechter te spelen, want Tommy rent de keuken alweer uit en stampet de trap op.

Hij is weer alleen. Met de vaat op het aanrecht. Daar heeft hij geen zin in. Naast de buffetkast in de hoek van de keuken staat zijn tas met daarin een stapel proefwerken die hij moet nakijken. Heeft hij ook geen zin in.

Richard gaat voor het keukenraam staan en staart naar de heg van de burens. Twee damesfietsen liggen half in de heg, de helft van de tijd negeren zijn kinderen het fietsenrek dat hij daar neergezet heeft.

Hij besluit zijn dochters niet tot de orde te roepen, hij is blij dat iedereen even uit zicht is en dat er rust heerst in de keuken. Zo meteen zal hij zelf de fietsen wel in het rek gaan

zetten om te voorkomen dat de burens er weer over beginnen te zeuren.

Er heerst een ruzieachtige sfeer in huis. Het lijkt wel alsof ze alle zes geïrriteerd zijn. Hijzelf ook. Diep in zijn hart weet hij wat de oorzaak is. Nu de kinderen alle vier op de middelbare school zitten en steeds later naar bed gaan, is het 's avonds druk in huis. Druk en onrustig.

Richard draait een kwartslag en bekijkt de borden. Hij pakt het bovenste bord van de stapel en laat zijn wijsvinger over het gladde randje glijden en probeert dan met zijn nagel het gouden laagje eraf te krassen. Hij is bijna teleurgesteld als dat niet lukt en overweegt zelfs een scherp mes uit het mes-senblok te pakken en te schrappen. Wat wil hij bewijzen? Dat de borden wel in de vaatwasser kunnen?

Hij onderdrukt zijn destructieve gedachten en begint af te wassen. Achteraf had Tessa dat best even kunnen doen, binnen tien minuten is hij klaar.

De keuken is opgeruimd, het aanrecht leeg. Hij aarzelt. Wat nu? Toch maar even koffie drinken met Melanie? Eerst met een witte theedoek om de hoek van de woonkamer zwaaien als teken van overgave? Werkt altijd. Hoe boos of chagrijnig Melanie ook is, ze moet er altijd om lachen. Hij doet het niet, hij heeft behoefte aan alleen zijn, hij moet de stapel proefwerken nakijken en dan, als het meezit, heeft hij daarna nog een uurtje over om aan zijn boek te werken.

Hij besluit Melanie met rust te laten, ze zit ongetwijfeld naar één of ander kookprogramma te kijken. Met een zucht legt hij zijn tas op de keukentafel. Zijn beker zet hij onder de koffiemachine en dan valt zijn oog weer op de fietsen. Vooruit dan maar. Via de achterdeur loopt hij naar buiten en zet beide fietsen in het rek. Van de ene fiets moet hij het rode achterlichtje uit doen, van de andere fiets het voorlicht. Erg moeilijk voor zijn kroost om daar zelf op te letten, hij blijft batterijen kopen.

Door het raam kijkt hij zijn eigen keuken in en ziet dat Alma binnenkomt met Roos, al jaren één van haar beste vriendinnen. Ze lijken wel wat op elkaar, dat valt hem nu opeens op. Strakke paardenstaart, ruime sweater en een simpele spijkerbroek. Modieuze fratsen zijn, in tegenstelling tot Tessa, niet besteed aan Alma. Hij blijft kijken en voelt zich een buitenstaander die zijn eigen huis en gezin observeert.

Zijn oudste dochter loopt bedrijvig heen en weer in de keuken, ze vult de cooker met water en haalt twee theeglazen uit een bovenkastje. Richard ziet haar praten en druk gebaren. Als de twee meisjes in lachen uitbarsten, moet hij onwillekeurig grinniken, ook al heeft hij geen idee waar die vrolijkheid vandaan komt.

Alma en Roos gaan aan tafel zitten, voor Richard het sein weer naar binnen te gaan. Alma heeft de luxe van een eigen kamer, een eigen plek, dus zal hij die twee meteen naar boven sturen, zodat hij rustig aan de keukentafel met het nakijkwerk kan beginnen.

Ze schrikken als hij plotseling via de achterdeur de keuken weer instapt.

'Dames,' groet Richard.

'Waar kom jij vandaan?' vraagt Alma verbaasd.

'Uit de heg.'

Ze kijkt hem niet begrijpend aan. Hij knikt naar het raam.

'De fietsenstalling.'

Alma rolt met haar ogen, wat hem amuseert. Zuchten, de blik dramatisch op het plafond richten, dan wel demonstratief rollen met de ogen is een specialiteit van Tessa. Van de meeste meisjes trouwens, als hij in de klas een leerlinge een moeilijke vraag stelt dan begint ze meestal meteen met haar ogen te rollen. Als reactie doet hij dat dan ook en dat vinden die meiden dan weer grappig. Sowieso het gedrag kopiëren van zijn leerlingen werkt altijd goed. Ooit, toen hij nog niet zo

lang wiskundeleraar was, kwam hij op de eerste schooldag zijn nieuwe klas binnenwandelen en zag dat alle leerlingen onder hun tafel zaten. Hier en daar was onderdrukt gegiechel te horen. Hij beseftte maar al te goed dat zijn klas die nieuwe wilde uittesten en hij ging razendsnel in zijn hoofd de verschillende reacties na. Even overwoog hij gewoon met de les te beginnen, maar hij vreesde dat de leerlingen het heel lang zouden kunnen uithouden. Optie twee dan maar. Hij ging ook onder zijn lessenaar zitten en wachtte af. Vrij snel kwamen de eersten lachend uit hun schuilplaats en hij wist dat hij de eerste slag gewonnen had.

Hij pakt zijn beker met de inmiddels lauwe koffie en kijkt van de theeglazen naar de koektrommel.

‘Meiden, wat zouden jullie ervan zeggen als jullie eens lekker boven gaan zitten theeleuten. Kan ik hier aan de slag.’ Alma schenkt thee in en schudt haar hoofd.

‘Tommy ligt op mijn bed filmpjes te kijken.’

Kennelijk beschouwt ze die uitleg als afdoende, want ze blijft zitten, opent de koektrommel en doet er een graai in. Roos lacht schaapachtig naar hem.

Hij kijkt de keuken rond. Zijn tas heeft Alma alweer op de grond gezet.

‘Oh nou. Weet je wat. Dan ga ik eerst wel even de hond uitlaten.’

Hij loopt de keuken uit en hoort nog net haar vriendin verbaasd vragen of ze een hond hebben.

‘Welnee, dat zegt hij altijd als hij gaat wandelen.’

Voor de deur van de woonkamer blijft hij even staan luisteren. Geen kookprogramma zo te horen maar een lifestyle woonprogramma. Zo’n programma is altijd een risico, voor je het weet heeft Melanie de muur in de woonkamer plotseling okergeel geverfd en staat de bank aan de andere kant.

Hij aarzelt, maar steekt toch even zijn hoofd om de hoek.

‘Schat, ik ga even de hond uitlaten.’

Melanie ligt languit op de bank voor de televisie en kijkt over haar schouder even naar hem. De haarclip waarmee ze normaal gesproken haar krullen in bedwang houdt heeft ze op de mouw van haar blouse geklemd, waardoor het lijkt alsof ze door een grote zwarte spin beslopen wordt. Haar haar ligt uitgewaaierd over een kussen.

‘Bob?’

Hij grijnst. Ze speelt het spelletje mee. Een witte vlag was inderdaad niet nodig. Ze hadden ook niet echt ruzie gehad, het was meer een rimpeling in hun beider goeie humeur.

‘Buddy. Hij heet Buddy.’

Hij doet de deur dicht, pakt in de hal zijn jas, de huissleutel en loopt de voordeur uit. Hij denkt aan de hond, de hond die hij niet heeft. Melanie had gelijk. Vorige week heette de imaginaire hond Bob, maar het beest heeft een nieuwe naam gekregen toen hij in een Amerikaanse feelgoodfilm een hond zag die Buddy heette.

Hij is zo met zijn gedachte bij zijn hond Buddy dat hij pas op het laatste moment de jongen ziet die met een stapel papieren in zijn hand langs hem heen richting brievenbus wil lopen.

Richard strekt zijn hand uit.

‘Geef maar hier.’

De jongen kijkt hem wantrouwend aan, alsof hij de strikte opdracht heeft de folders enkel en alleen aan de bewoner van het huis te overhandigen. Met tegenzin geeft hij Richard een A4’tje en loopt dan verder naar de brievenbus van de burens.

Voor zijn tuinhek blijft Richard staan en kijkt de jongen na. Een slungelige gozer met lang vettig haar in een vale groene jas, zo’n legerjas die twintig jaar geleden al uit de mode was. Type doodongelukkige puber. Hij kent hem niet, terwijl hij toch bijna alle jongelui in de buurt wel kent.

Het valt hem op dat de jongen zijn flyers alleen aan hun kant van de straat in de brievenbussen propt, waardoor hij snel klaar is met zijn rondje. Aan het einde van de straat pakt hij

zijn fiets die tegen een lantaarnpaal staat, zwaait zijn been over de stang en fietst staand op de pedalen snel weg.

Richard is weer alleen en kijkt om zich heen. Hij haalt diep adem, het ruikt lekker fris buiten, er hangt iets van de naderende winter in de lucht. Hij loopt graag een rondje na het eten, het geeft hem de tijd de drukte van de dag van zich af te schudden en zich te focussen op de inhoud van het boek dat hij aan het schrijven is. Hij heeft het plot onnodig ingewikkeld gemaakt en staat nu voor de keuze één of meer verhaallijnen eruit te halen, dan wel vernuftiger door elkaar heen te vervlechten. Hij denkt aan het grote whiteboard in het wiskundelokaal. Zo'n bord zou helpen overzicht te hebben, het verhaal dat hij wil vertellen is nu een puzzel geworden, waar hij met hulp van geeltjes niet echt uitkomt.

Hij sluit zijn ogen en voelt de rust van de avond op zich neerdalen. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat heeft hij pubers om zich heen. Zijn eigen vier exemplaren en de leerlingen op school. Het is een leeftijdscategorie waar hij uitstekend mee kan opschieten, maar ze zijn ook veeleisend en bijzonder vermoeiend.

Hij benijdt weleens mensen die iedere avond een uur in de file staan voordat ze thuis zijn. Het lyceum waar hij werkt ligt op loopafstand. Als hij niet iedere dag zware tassen met boeken en proefwerken met zich meesjouwen moest, zou hij er vaker voor kiezen naar huis te lopen. Op de fiets staat hij altijd binnen tien minuten weer voor zijn eigen voordeur. Een heel uur lang alleen, het lijkt hem heerlijk. Naar je favoriete muziek luisteren of gewoon mijmeren, het hoofd leegmaken en aan niets denken. Stilte, niet gestoord worden, het is een luxe die hij niet kent in het leven.

Richard slaat rechtsaf en begint op zijn gemak de straat uit te lopen. Op de hoek stopt hij om in het licht van een lantaarnpaal het foldertje te lezen. Het is eigenlijk geen foldertje, meer een ouderwetse stencil. Afzender is het hervormde

kerkje dat in de straat schuin achter hen ligt. Vluchtig leest hij de tekst, vouwt het papier op en steekt het in zijn achterzak. In gedachten verzonken loopt hij verder, stopt, blijft staan en loopt dan dezelfde weg weer terug. Ter hoogte van zijn eigen huis houdt hij even in en werpt een blik naar binnen. Melanie heeft de luxaflex dichtgedraaid, vaag ziet hij licht tussen de jaloezieën door schijnen. Hij loopt zijn eigen huis voorbij en leest onder het schijnsel van de volgende lantaarnpaal nogmaals de tekst van het stenciltje. Langzaam wandelt hij verder, intussen de voortuinen van burens beijkend. Af en toe stopt hij, tuurt naar struikgewas, stenen muurtjes en overhangende takken en vindt uiteindelijk wat hij zoekt, een smal paadje tussen twee huizen.

‘Hè, hè,’ zegt hij half hardop en loopt het paadje op. Links en rechts liggen de achtertuinten van hun burens verderop in de straat. Het paadje is overwoekerd met struiken, de modderige grond ligt vol natte bruine herfstbladeren, de zolen van zijn sneakers maken een zuigend geluid. Hij rilt als er wat druppels van een tak in zijn nek vallen.

Aan het eind van het paadje stopt hij en kijkt om zijn heen. Hij knikt goedkeurend.

‘Kijk,’ mompelt hij.

Melanie komt half overeind als achter haar de deur van de woonkamer met een klap open gegooid wordt.

‘Yo.’

Ze laat zich terug in de kussens vallen en steekt haar hand op. Even was ze bang dat het weer Tommy was die voordat hij naar bed ging nog wat mensen overhoop wilde schieten met de controller van zijn Play Station.

Koen laat zich op de andere bank vallen en samen kijken ze een tijdje naar een Engels lifestyle programma, waarin bouwvallige huizen met een minimaal budget omgetoverd worden tot paleisjes.

‘Waar is Tommy?’ vraagt Melanie met een zijdelingse blik op Koen.

Ze denkt terug hoe het kind met veel misbaar de kamer uitgestampt was. En niet was teruggekomen, dat was toch wel bijzonder.

‘Op zijn bed. Hij ligt met een koptelefoon op mee te zingen met rap. Goed voor zijn Engels.’

Iets in de stem van Koen maakt dat ze hem onderzoekend aankijkt. Hij lacht zijn scheve lachje.

‘Bitches, dat is het enige wat ik kan verstaan. Hij is nogal luidruchtig.’

‘Misschien moet jij die koptelefoon opdoen.’

Koen haalt zijn schouders op en richt zijn blik weer op de televisie. Melanie neemt hem van opzij op. Hij ziet er als gewoonlijk weer als een landloper uit, met zijn vale zwarte joggingbroek met gaten, afgetrapte sneakers en zijn eeuwige hoodie. Op zijn hoofd een petje van de Yankees, achterstevoren uiteraard. Zijn lange krulhaar piept er aan alle kanten onderuit. Ze heeft het opgegeven commentaar op zijn kleding

te geven, zolang hij de joggingbroek verruult voor een spijkerbroek als hij naar school gaat, vindt ze tegenwoordig alles best. Van Richard had ze begrepen dat de helft van de jongens een pet op hebben op de middelbare school.

‘Laat die jongen toch met rust,’ had Richard gezegd, na de zoveelste kritische opmerking van haar, ‘hij is zestien, dan beslis je zelf wel wat je aantrekt.’

‘Het is een voddendraak.’

‘Ja klopt, een voddendraak, een lieve voddendraak. Eentje met alleen maar hoge cijfers. Wees blij, van Koen hebben we weinig last.’

Richard had natuurlijk gelijk, Koen was de goedheid zelve. Rustig, behulpzaam, sociaal vaardig en lief. En in het bezit van een onverwoestbaar goed humeur, heerlijk zo’n kind. Ze zagen hem zelden huiswerk maken, maar hij haalde alleen maar hoge cijfers. Met twee vingers in zijn neus was hij doorgestoomd naar de vierde klas van het gymnasium.

De ruzies over kleding hadden zich inmiddels verplaatst van de petjes van Koen naar de naveltruitjes van Tessa.

‘Waar is pap?’, vraagt Koen.

‘In de keuken. Hij zit te corrigeren.’

‘Er is niemand in de keuken.’

Melanie kijkt op haar horloge, fronst en haalt dan haar schouders op.

‘Stukkie wandelen,’ mompelt ze

Ze kijken weer in stilte naar het woonprogramma. Opeens gaat Koen rechtop zitten en wijst naar het scherm.

‘Kijk Mam. Jij hebt toch gouwe handjes. Als je ook zo’n wandje halverwege de zolder plaatst, dan hebben Tommy en ik ieder ons eigen kamer. Kamertje.’

Melanie antwoordt niet meteen. Ze kijkt naar een timmerman die verrassend snel met een elektrische schroevendraaier een houten schot plaatst. Het ziet er zo simpel uit, maar het opmeten en uitzagen zenden ze natuurlijk niet uit.

‘Twee schotten, een paar centimeter van elkaar af,’ gaat Koen enthousiast verder, ‘en dan plemp je er isolatiemateriaal tussen en dan zien EN horen we elkaar niet. Eitje.’

Melanie schiet in de lach.

‘Eitje? Nee joh. Dat kan helemaal niet. Ik heb dat weleens uitgemeten en het past niet. Anders had ik dat allang gedaan.’

‘Past niet?’

‘De wasmachine staat daar in de hoek en de droger en daar moet ik wel bij kunnen. Ik kan wel twee kamertjes timmeren, maar dan zal ik toch heus een soort van gangetje vrij moeten laten. En dan worden die kamertjes te klein. Te kort zeg maar. Dan past je bed er niet in, bovendien...’

Ze stopt middenin haar zin als de deur weer opengaat en Tessa binnen komt slenteren.

‘Waar is pap?’

‘Niet in de keuken?’ vraagt Melanie.

Ze had toch een tijdje terug de voordeur horen dichtslaan.

‘Nope.’

Tessa blijft naast de bank staan en kijkt ongeduldig. Melanie spreidt in een geïrriteerd gebaar haar handen.

‘Geen idee. Waarom vraagt iedereen aan mij waar hij is. Hij was een ommetje maken, maar volgens mij hoorde ik hem thuiskomen. Op de wc misschien. Zoek zelf even.’

Tessa loopt de kamer uit en slaat de deur hard achter zich dicht. Melanie krimpt ineen en neemt zich voor haar dochter voor de zoveelste keer in hoofletters te vertellen dat er niet met deuren geslagen wordt in dit huis.

Op de televisie wordt het nieuwe wandje beplakt met een soort jute. Ziet er niet uit, vindt Melanie, maar Koen blijft geïnteresseerd kijken.

‘PAAAAP.’

Melanie slaakt een diepe zucht en springt op. Ze opent de deur van de woonkamer en steekt haar hoofd om de hoek.

'Hou eens op met dat geschreeuw, loop gewoon even naar boven.'

'Hij is nergens. Hij is verdwenen.'

Koen komt achter Melanie in de deuropening staan.

'Hij heeft ons eindelijk verlaten. Jouw schuld.'

Zoals gebruikelijk keurt Tessa hem geen blik waardig.

Met zijn drieën staan ze in de gang en kijken om zich heen alsof Richard een spelletje met hen speelt en zich ergens schuilhoudt.

'Tes, kijk jij boven, dan kijk ik in de tuin,' stelt Koen voor.

Hij zegt het op een samenzweerderige toon, alsof hij blij is met een verzetje. Melanie gaat de keuken in en kijkt speurend om zich heen. In de gootsteen staat een koffiemok. Van Richard? Op tafel staan twee theeglazen, de theepot en de koektrommel. Ze kijkt uit het raam en dan uit het andere raam waar ze de donkere gestalte van Koen voorbij ziet lopen. Wat een flauwekul. Waarom zou Richard in hemelsnaam in de tuin lopen, wat zou hij daar moeten doen?

Tegen de poot van de keukentafel staat de dikke uitpuilende schooltas van Richard. Verontrust kijkt ze op de klok boven de keukendeur. Richard maakt nooit een lange wandeling, daar heeft hij het veel te druk voor. Zou hij iemand tegengekomen zijn?

Koen komt via de achterdeur binnen op het moment dat Tessa met Alma de trap af komt lopen.

'Hij is niet boven,' zegt Tessa.

Melanie denkt na. Ze weet zeker dat ze de voordeur heeft horen dichtslaan. Hoe lang is dat geleden? Half uurtje? Uurtje? Ze heeft geen idee, het is een geluid dat je onbewust waarneemt, omdat je het verwacht te horen. Omdat je de voordeur iedere avond wel een paar keer hoort dichtslaan.

'Toen Roos wegging, was hier niemand,' zegt Alma en pakt de theeglazen van tafel en zet ze in de vaatwasser. De theepot spoelt ze onder de kraan om.

‘Hij zei dat hij de hond ging uitlaten,’ zegt ze over haar schouder.

Melanie staart haar aan. Ze had het goed gehoord, de voordeur was dichtgeslagen, maar dat was Roos die vertrok en niet Richard die thuiskwam. Een raar gevoel bekruipt haar. Ze weet hoe druk hij het heeft en hoe hij erop gebrand is een deel van de avond te besteden aan zijn boek. Vreemd dat hij zo lang wegblijft, dat is niets voor Richard.

‘Ik bel hem wel,’ zegt Tessa en haalt haar mobiel uit haar kontzak.

Vier hoofden draaien synchroon naar rechts als de telefoon van Richard overgaat. Zijn mobiel ligt naast het koffieapparaat.

‘Classic dad,’ schampert Tessa en ze slaakt een diepe dramatische zucht, ‘wat een gezeik, als je die man een keer nodig hebt, is ie er niet. Ik snap geen reet van mijn scheikunde.’

Melanie bekijkt haar niet te genieten dochter en besluit te doen alsof ze de neerbuigende toon in de stem van Tessa niet gehoord heeft. Er is niet veel nodig om ruzie met haar te krijgen, maar ze heeft nu even geen zin om discussies uit te lokken. Koen daarentegen is wel op oorlogspad.

‘Scheikunde?’ vraagt hij, ‘hoe moeilijk kan dat zijn. Is een bètavak voor onnozele blondjes. Voor jou dus eigenlijk.’

Tessa draait zich met een ruk om.

‘Heb ik je iets gevraagd? Bemoei je lekker even met je eigen zaken,’ bijt ze hem toe.

Koen lacht smalend en aan de glinstering in zijn ogen is te zien dat hij weet wat voor een effect dit op zijn zus heeft.

Tessa doet dreigend een stap in de richting van Koen. Melanie wil tussenbeide komen, maar Alma is haar voor.

‘Hou op. Jullie zijn allebei strontvervelend.’

Ze pakt Tessa bij haar arm.

‘Kom ik help je wel even.’

Ze trekt haar zus achter zich aan de keuken uit. Toch lukt het Tessa nog om met de punt van haar laars de keukendeur demonstratief hard dicht te schoppen. Melanie kijkt Koen aan en schudt afkeurend haar hoofd. Koen grijnst. Een tijdje zeggen ze geen van beiden iets.

‘Ik wilde eigenlijk nog even bij Jeffrey langs in de boksschool,’ zegt hij dan.

Haar ogen flitsen weer naar de keukenklok boven de keukendeur. Ze knikt afwezig.

Als Koen weg is blijft Melanie een tijdje diep in gedachten verzonken midden in de keuken staan.

Het is vreemd stil om haar heen, ze mist het gebruikelijke geluid van het driftige tikken van Richard. Hij heeft een nogal stevige aanslag, de kinderen moeten er altijd om lachen.

‘Lekker aan het rammen op je toetsenbord, pap,’ had één van hen ooit eens lachend gezegd.

Melanie weet niet wat ze nu zal gaan doen. Gewoon weer op de bank met haar laptop, zoals ze van plan was te doen? Ze wil zich nog even inlezen, de fotoshoot van morgen is op een boerderij met biologische producten en ze wil er zeker van zijn dat ze de opdracht goed begrepen heeft.

Ze besluit eerst even naar boven te lopen om zien wat Tommy aan het doen is.

Op weg naar boven struikelt ze over een paar kledingstukken die op de onderste trede van de trap naar zolder liggen. Ze probeert zich niet te ergeren en doet wat ze zich een tijdje terug voorgenomen had te doen. Ze legt de shirtjes, een bh en een zwart kanten hemdje, duidelijk van Tessa, voor haar slaapkamerdeur. Hetzelfde doet ze bij Alma.

‘Ik was alleen nog maar wat ik in de wasmand vind,’ de nieuwe huisregel beviel haar prima. Ze wilde niet langer iedere dag gebukt, al wasgoed rapend door het huis lopen. Misschien moest ze nog een extra regel instellen of was het

nog een brug te ver om van de kinderen te verlangen hun eigen wasje te draaien?

Uit de slaapkamer van Alma klinkt muziek. Bij Tessa is het doodstil. Of toch niet, ze hoort opeens luid gegiechel. Dat helpen met scheikunde was kennelijk van korte duur.

Tommy ligt in zijn onderbroek op bed een stripboek te lezen. Ze zegt er maar niets van, stripboeken zijn ook boeken.

‘Kwartiertje,’ zegt ze waarschuwend, ‘dan het licht uit. Het is al laat.’

Bij de deur doet ze het grote licht uit en kijkt naar hem. In het schijnsel van zijn bedlampje ziet hij er onschuldig jong uit.

‘En doe je pyjama aan, heb je het niet koud?’

Hij zwaait. Ze geeft een kushand terug.

Als ze de twee trappen naar beneden afloopt luistert ze scherp of ze iets van een teken van leven beneden hoort. Het is stil, Richard is er nog steeds niet.

Wat nu? Ze loopt naar de hal en pakt haar jas van de kapstok, aarzelt en hangt hem weer terug. Nee, belachelijk idee, ze gaat hem niet buiten lopen zoeken. Hij zal wel weer komen opdagen, het is geen kleuter. Er is ongetwijfeld een goede reden waarom hij zo idioot lang wegblijft.

In de keuken schenkt ze zichzelf een glas melk in en installeert zich dan op de bank in de woonkamer met haar laptop op schoot. Ze checkt haar email, beantwoordt een dringende vraag van een opdrachtgever en gaat dan naar de site van De Vershoeve. Ze klikt door de pagina’s heen en leest op hun homepage hun filosofie. Ze gaat terug naar haar email en zoekt hun mail op.

‘Hmm,’ zegt ze hardop.

Ze snapt dat er nieuwe foto’s nodig zijn, de website ziet er vrij oubollig uit en de foto’s van de producten zijn onduidelijk. Dat kan mooier, vindt ze, smaakvoller. Ze klapt haar laptop dicht en gaat met haar hoofd achterover op de leuning naar het plafond liggen staren. Het is een kleine

opdracht, maar wel leuk. Rijk zal ze er niet van worden, maar het vooruitzicht een hele dag op een boerderij rond te lopen is aanlokkelijk.

Ze opent haar laptop weer en bestudeert nogmaals de foto's met de daarbij behorende teksten. Het is niet duidelijk of er dieren rondlopen, zouden ze ook stallen hebben? Zo te zien verkopen ze alleen groenten, fruit, sappen, plantaardige zuivel en allerlei streekproducten zoals potten honing. Ze klikt door naar foto's die buiten genomen zijn en bestudeert de moestuinen. Ze schudt haar hoofd. Ook al van die niets-zeggende plaatjes.

Voor haar geestesoog ziet ze een mooie close-up van een rij struiken boerenkool met druppels dauw in de vroege herfstmorgen. Een randje sneeuw zou mooi suggestief zijn, de vorst erover, zoals ze zeggen. Misschien moet ze wat spuitbussen nepsneeuw meenemen. Haar gedachten dwalen af en ze voelt haar oogleden zwaar worden. Ze vecht tegen de slaap, maar voelt zich toch wegdoezelen.

'Kijk dat is precies wat ik in mijn hoofd heb.'

Melanie gaat geschrokken rechtop zitten en kijkt om. Half over haar heen gebogen staat Richard. Hij wijst enthousiast naar haar laptop. Niet begrijpend gaat haar blik van de foto's op haar scherm naar Richard.

'Huh?'

Ze heeft hem niet binnen horen komen.

'Zo'n moestuin, is dat niet je droom?'

Hij loopt om de lage tafel heen en gaat aan de andere kant van de bank zitten. Melanie gaapt hem aan. Hij ziet er vermofaaid uit. Zijn haar is nat, over zijn wang loopt een schram en zijn handen zijn vies, alsof hij in de aarde heeft zitten wroeten. De manchetten van zijn overhemd zijn modderig.

Melanie knippert een paar keer met haar ogen in een poging de slaperige mist in haar hoofd te verjagen. Waar komt hij in godsnaam zo laat vandaan? En waarom ziet hij er zo vies uit?

Richard schuift iets dichterbij haar toe en glimlacht. In zijn ogen flonkert een vreemd enthousiasme.

Tessa klopt op de slaapkamerdeur van Alma, schopt wat T-shirtjes opzij die daar op de grond liggen en gaat meteen naar binnen. Alma ligt aangekleed op bed met haar rug naar de deur. Uit de bluetooth speaker op de hoek van haar bureau klinkt muziek. Vreemde muziek, vindt Tessa, maar ze verbaast zich wel meer over haar zus. Ze krijgt vaak geen hoogte van haar, ze is zo'n beetje in alles haar tegenpool.

'Slaap je?'

Alma draait zich om.

'Ik denk.'

Tessa aarzelt. Moet ze nu vragen waaraan ze denkt? Daar heeft ze helemaal geen zin in, ze heeft een hekel aan de diepzinnige bespiegelingen van Alma. Ze heeft nog een laatste korte vraag over haar huiswerk, meer een verzoek en dan gaat ze appen met Mei-Lan. Het is de bedoeling dat ze binnen een minuut weer in haar eigen kamer is, dus nee, ze gaat niet vragen waar Alma aan denkt.

'Dat mens van Nederlands heeft ons drie titels gegeven,' ze wacht even want ze heeft niet het idee dat Alma naar haar luistert.

Ze heeft de keuze uit drie boeken die ze voor Nederlands moet lezen en ze wil zeker weten dat ze een boek kiest dat Alma ook gelezen heeft, want dat zal haar alleen maar voordeel opleveren. Antwoorden op lastige vragen van de lerares Nederlands bijvoorbeeld. Ze hoeft alleen de titel, geen toelichting en dan houdt ze het voor gezien. Mei-Lan heeft haar al zeker vier keer geappt of ze online komt.

Langzaam komt Alma in beweging. Ze gaat op de rand van haar bed zitten, haalt het elastiekje uit haar staart en schudt haar hoofd een paar keer.

‘Zal ik een stuk van mijn haar laten knippen?’

Ze houdt haar beide handen demonstratief onder haar kin.

‘Tot hier.’

Tessa gaat naast haar op bed zitten en kijkt Alma aan. Hoezo vraagt ze advies over haar kapsel? Sowieso een vreemde vraag, sinds wanneer is haar zus met haar uiterlijk bezig? Ze geeft niet meteen antwoord en ziet dat Alma een kleur krijgt. Ze besluit te doen alsof ze dat niet opmerkt en schuift iets van haar vandaan. Met haar hoofd schuin bekijkt ze Alma en probeert te visualiseren hoe zij er met korter haar uit zal zien. Geen goed plan.

‘Om te beginnen zou ik eens wat kleur op mijn smoel smeren. En wat mascara.’

‘Ik heb het niet over make-up,’ valt Alma haar ongeduldig in de rede, ‘mijn haar. Hoe lang?’

Ze gaat met haar handen van haar schouders, naar haar kin naar haar oren.

Tessa schudt vol afgrijzen haar hoofd.

‘Je moet helemaal niet je haar afknippen. Niemand heeft kort haar. En op de kaaklijn is truttig, dan lijkt je op de overbuurvrouw. Gewoon niet doen.’

Alma kijkt zo ongelukkig dat Tessa besluit iets aardigs te zeggen.

‘Weet je wat je met je haar moet doen? Niks. Los dragen. Zoals nu. Je ziet er zoveel leuker uit als je je haar niet zo strak in een staart draagt.’

Er valt een stilte. Tessa vraagt zich af of ze eindelijk haar boekenvraag kan stellen of dat Alma nog meer beauty adviezen verwacht.

Alma blijft aan haar haar friemelen. Tessa voelt haar mobiel in haar kontzak trillen.

‘Anyways,’ zegt ze en staat op.

‘Ik moet een boek kiezen voor Nederlands. Help me even,’ ze noemt de drie titels en loopt naar de deur waar ze ongeduldig op een antwoord wacht. Haar mobiel trilt weer. Alma haalt haar schouders op.

‘Alle drie goed. Jou kennende kies je de dunste.’

En ze gaat weer op bed liggen met haar rug naar de deur. Tessa’s mond valt open. Wat een rotopmerking en dat terwijl zij net zo aardig gedaan heeft. Waar heeft ze dat aan verdiend? Had ze niet heel geïnteresseerd gereageerd en oprecht haar mening over de lengte van haar haar gegeven? En heel vriendelijk wat tips over make-up? Hoezo wordt ze met zo’n sneer afgeserveerd? Toch loopt ze niet meteen weg, maar blijft naar Alma kijken die doodstil op bed blijft liggen, alsof ze iets verwacht.

Tessa opent haar mond, bedenkt zich en doet dan schouderophalend de deur dicht.

Terug in haar eigen slaapkamer gaat ze in de vensterbank zitten en appt naar Mei-Lan dat ze kan bellen, ze is klaar voor hun dagelijkse portie geroddel over de liefdesperikelen van iedereen op school. Een tijdje zit ze giechelend met haar te kletsen over klasgenoten, maar ze is er niet helemaal bij met haar hoofd. In gedachte ziet ze steeds weer het beeld van Alma, die zo eenzaam op haar bed lag alsof ze zich afsloot van de rest van de wereld. Had ze niet beter naast haar op bed moeten gaan zitten en vragen wat er aan de hand was? Zou Mei-Lan misschien weten waarom Alma zich zo vreemd gedraagt? Haar haar afknippen? Hoezo dat? Zou ze verliefd zijn? Of zou ze verliefd geweest zijn en nu een gebroken hart hebben? Tessa heeft geen idee, ze bemoeit zich altijd zo min mogelijk met Alma en Koen op school.

Op het moment dat Mei-Lan begint te kletsen over een aantal jongens uit de hogere klassen, grijpt Tessa haar kans en vraagt haar zo nonchalant mogelijk of zij Alma wel eens met één van die jongens heeft gezien.

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Alma?’ vraagt Mei-Lan verbaasd.

Tessa geeft geen antwoord, want haar aandacht wordt getrokken door beweging buiten en ze schuift het gordijn iets verder open. Haar ouders lopen samen het tuinpad af en slaan rechtsaf.

Ze buigt zich wat verder naar voren en kijkt ze na. Waar gaan zij nu weer heen?

Koen en Jeffrey slenteren op hun gemak de boksschool uit en slaan rechtsaf.

‘Ik loop even een stukje met je op,’ zegt Koen, ‘weet je nog waar ik het laatst over had? Mijn plannetje om..’

Hij maakt zijn zin niet af, want op het moment dat ze de hoek omslaan ziet hij ze alle drie op hetzelfde moment. Recht voor hem uit lopen zijn ouders. Ze lopen snel, zijn vader heeft zijn hand in de rug van zijn moeder alsof hij haar wil dwingen nog harder te lopen. Een flink stuk daarachter loopt Tessa. In hoog tempo. Vreemd genoeg voelt Koen opeens alsof hij moet kiezen tussen zijn familieleden, hij loopt ongeveer halverwege zijn ouders en zijn zus. Als Tessa de jongens in het vizier krijgt, gaat ze langzamer lopen en stopt en wacht tot zij haar bereiken.

‘Hallo,’ zegt ze en glimlacht verleidelijk naar Jeffrey. Zoals altijd negeert ze Koen.

‘Dag zus van,’ antwoordt Jeffrey.

Koen grinnikt, dit is waarschijnlijk niet de begroeting waar Tessa op gehoopt had, hij is wel de laatste met wie ze geassocieerd wil worden.

Zijn blik gaat van Jeffrey naar Tessa naar de verdwijnende ruggen van hun ouders.

‘Zijn ze nu allebei on the run?’

Tessa draait zich om en kijkt haar ouders na.

‘Geen idee wat ze aan het doen zijn. Ze rennen om beurten het huis uit.’

‘Wat loop jij hier eigenlijk te doen?’

Nu kijkt Tessa hem eindelijk aan.

‘Duh, ze volgen natuurlijk. Wil weten wat er aan de hand is. Rare tijd om te gaan wandelen, toch? Pappa was steeds weg en nu lopen ze allebei buiten.’

Kennelijk is Jeffrey een grotere attractie, want ze maakt geen aanstalten hun ouders verder te volgen.

Jeffrey kijkt nieuwsgierig van de één naar de ander. Koen schudt langzaam zijn hoofd.

‘Mijn vader had ons verlaten en nu poetst ook onze moeder ...,’ hij stopt midden in zijn zin als hij beseft dat zijn grappig bedoelde opmerking pijnlijk voor Jeffrey is. Zijn vriend woont al jaren alleen met zijn moeder, sinds zijn vader op een dag plotseling vertrokken bleek te zijn, terug naar Suriname. Jeffrey reageert niet, waarna Koen snel over zijn onhandige grap heen praat.

‘We gaan vragen wat er aan de hand is. Kom.’
Ze draaien zich om. De straat is leeg.

‘De grote verdwijntruc,’ grinnikt Jeffrey.

‘De hoek om.’

In de loopplas lopen ze de straat uit. Als ze bijna bij de hoek zijn beginnen ze sneller te rennen.

‘Huh?’

Verbouwereerd kijken ze naar links en naar rechts.

‘Zijn zeker bij iemand naar binnen gegaan,’ zegt Jeffrey.
Tessa en Koen kijken elkaar aan en dan schudt Koen zijn hoofd.

‘We kennen niemand op dit stuk van de straat.’
Besluiteloos staan ze op het kruispunt. Ze doen een paar stappen terug, kijken hun eigen straat nog eens op en neer en geven het dan op. Met een spijtige uitdrukking op zijn gezicht zegt Jeffrey dat hij naar huis moet, maakt een paar boks schijnbewegingen en geeft zijn vriend een boks.

‘Bro, laat me morgen even weten als ze weer terecht zijn.
Dag Tessie.’

Tessa is duidelijk in haar nopjes met het aardige verkleinwoord van haar naam en schenkt Jeffrey haar meest stralende glimlach. Jeffrey hangt zijn sporttas met een zwaai om zijn schouder en loopt in tegenovergestelde richting weg, zijn hand nog even wuivend boven zijn hoofd ten teken van afscheid.

Koen en Tessa zijn alleen. Een tijdje blijven ze besluiteloos op de hoek staan wachten in de hoop hun ouders weer te zien verschijnen met een plausibele verklaring. Tessa rilt.

‘Ik ga naar huis.’

‘Laten we nog even verder lopen, tot dat tweede blok huzen, waar ze net nog liepen.’

‘Nee, ze bekijken het maar. Ik wil naar huis, ik heb het koud.’

Koen bekijkt kritisch haar modieuze zwarte jasje.

‘Weleens van een winterjas gehoord?’

Hij loopt weg. Tessa aarzelt even maar gaat dan naast hem lopen. Geen van beiden zegt iets en de stilte voelt ongemakkelijk. Het is ook een rare situatie, hij hier met Tessa, alsof ze een stelletje zijn in plaats van een broer en zus die altijd lopen te bekvechten. Hij speurt in zijn hoofd naar een onderwerp van gesprek, maar weet zo gauw niets te bedenken. Als ze het punt bereiken waar zij hun ouders voor het laatst gezien hebben gaan ze langzamer lopen en stoppen dan. Ze kijken om zich heen. Geen spoor van Richard of Melanie, ze zijn van de aardbodem verdwenen. Tessa kijkt hem afwachrend aan, alsof hij een verklaring heeft voor het eigenaardige gedrag van hun ouders. Haar ogen tranen en haar neus is rood, ze heeft het heel koud en dat is haar aan te zien.

‘We gaan,’ zegt hij, ‘wie het eerst thuis is.’

Hij rent weg en grijnst als hij hoort dat zij hem volgt. Jaren vallen weg en even zijn ze weer de kinderen die ze vroeger waren. De kinderen die best goed met elkaar konden

opschieten en wedstrijdjes hielden. Algauw ligt hij een halve straatlengte voor en omdat hij het waardeert dat Tessa zijn uitdaging aannam en achter hem aan rent op die onmogelijke schoenen van haar, mindert hij vaart zodat zij hem kan inhalen.

Hijgend komt ze naast hem rennen.

‘Niet koud meer?’ informeert hij met een blik opzij.

Nu pas ziet hij dat ze sneakers aan heeft en niet haar laarsjes met hak. Ze versnelt, het is duidelijk dat ze hem voorbij wil rennen. Zijn hart is groot, dus besluit hij haar te laten winnen. Om geloofwaardig te blijven zorgt hij ervoor dat hij maar een paar tellen later dan zij hun tuinhek bereikt.

‘Tadaa,’ zegt ze licht hijgend met haar ene vuist triomfantelijk in de lucht. Met haar andere hand steunt ze op het hek, haar overwinning heeft duidelijk meer van haar gevergd dan het eindje rennen van hem. Zijn conditie is stukken beter dan de hare, hij traint vaak met Jeffrey mee op de boksschool, maar hij ziet Tessa nooit sporten.

Achter hen gaat de voordeur open en ze kijken gelijktijdig om, half en half verwachtend hun vader of moeder in de deuropening te zien staan, alsof hun ouders via een geheime route eerder thuis zijn gekomen dan zij. Het is Alma. Ze heeft haar jas aan en lijkt te schrikken als ze haar broer en zus bij het hek ziet staan uithijgen.

‘Wat doen jullie?’

Koen en Tessa kijken elkaar aan. Hij weet wat zij denkt. Nog eentje die op een ongebruikelijk tijdstip het huis verlaat.

‘Hoe kan je nou weggaan?’ zegt Tessa, ‘dan is Tommy toch alleen.’

Alma’s wenkbrauwen gaan omhoog en haar mond valt open. Ze werpt een verbaasde blik over haar schouder naar de voordeur en kijkt dan Tessa weer aan.

‘Tommy alleen? Hoezo? Waar zijn pappa en mamma? En wat lopen jullie hier te doen?’

Ze ziet er slecht uit. Haar haar valt slordig over haar schouders. Ze ziet bleek, onder haar linkeroog is haar huid vlekkerig en haar ogen zijn enigszins rooddoorlopen. Koen vraagt zich af of ze gehuild heeft.

Alma wacht hun antwoord niet af en wurmt zich langs hen heen.

‘Ben even naar Roos,’ mompelt ze en weg is ze.

‘Roos? Die was toch hier vanavond?’ vraagt Koen.

De avond wordt steeds gekker. Alma geeft geen antwoord en loopt weg.

Tessa kijkt haar zus met een peinzende uitdrukking op haar gezicht na en knikt dan.

‘Misschien hebben ze wel oorlog. Komt goed. Ik heb ook weleens ruzie met iemand.’

Ze loopt met grote passen naar binnen. Koen onderdrukt een glimlach. Tessa heeft voortdurend met iedereen ruzie, maar schijnt daar zelden onder te lijden.

De warmte binnen is behaaglijk. Koen ziet Tessa aarzelen en hij raadt wat haar dilemma is. Hier met haar broer in de keuken op hun ouders gaan zitten wachten of terug naar haar kamer gaan om te kletsen met haar vriendinnen. Het wordt het laatste, de kortstondige opflakking van broer-zus gezelligheid is gedoofd, social media roept.

Hij besluit beneden te wachten, meer uit pure nieuwsgierigheid dan uit bezorgdheid.

Hij pakt een blikje cola uit de koelkast en gaat in de woonkamer languit op de bank liggen met de televisie zachtjes aan. De deur naar de gang laat hij op een kier staan, zodat hij kan horen als er iemand binnenkomt.

Op de lage tafel staat de laptop van zijn moeder. Als hij het half leeggedronken blikje op tafel zet en haar laptop wat verschuift slaat de Mac brommend aan. Nieuwsgierig bekijkt hij de foto op het scherm in de hoop een aanknopingspunt te vinden voor hun overhaaste vertrek zo laat op de avond. Het